

kisvárdai lapok

XXI. évfolyam 7. szám - 2019. június 28. péntek

**Magyar
zínházak
XXXI. kisvárdai
fesztiválja**

2019. június 21-29.

Gombos Dániel, Szalai Bence, Elor Emina
Álmodozók – Egy forradalom fantazmagóriája
az Újvidéki Színház előadása

„Az Álmodozók Lénárd Róbert rendezésében egyrészt értelmezhető Bertolucci hommage-ként, ugyanakkor annál sokkal több: az öregek uralmának fojtogatására, egész társadalmi berendezkedésünkre reflektáló mű, amely elemi esszenciáját a társulattól meríti, s éppen emiatt képes nagy hatást tenni a nézőre.

„Fiatalok vagyunk.” – hangzik az előadás első és legfontosabb tézise, amely később a zárómonológban megismétlődik. A játékos viszont nem akadémisták, és nem pályakezdő színészek. Az áhított jövő, amely számukra még megváltoztatható, előttük áll, alakítható, ám pozíciójuk nem egyezik a filmből ismerhető forradalmi egyetemistákéval. Ez a felütés és felvetés alapvetően határozza meg a befogadói élményt. Érettségük a karaktereket meghatározható, jól felismerhető arcúval és a szexualitás szubtilis textúrájával ruházza fel. Forradalmuk eleinte nem (csak) az utcán, a harcok frontvonalában zajlik, hanem sokkal inkább ott, ahol igazi változás indítható el: házon belül, a hálószobában.”

Tölfi Szofia

Szakmai Klub

Két, egymás után következő Csehov-darab alkotta a Szakmai Klub megbeszélésének témáját, a Gyergyószentmiklósi Figura Stúdió Színház Három nővér-előadása, és a Nagyváradai Szigligeti Színház Apátlanul című produkciója, amely a Platonovon alapul.

A hozzászólók közül Árkosi Árpád azt fejtegette, nagyon nagy gesztust jelent a „látomásos” Csehov színre vitele a gyergyói színház részéről. Az előadás négy része különválasztható tematikusan is – amit a gyergyói színház külön terek létrehozásával valósított meg – vagyis először az elvagyódás, majd az álmok terét láthatjuk, a következő stációban a tradicionális megszenvedettség, végül a „halál völgye” kerül előtérbe. Az előadás radikális alkotói magatartása nagy bátorságot feltételez. A szereplőkre áttérve, Árkosi Árpád felémítette az életkorral kapcsolatos problémákat, ám ezen a ponton a rendező, Albu István nem érezte elég termékenynek a szakmai vitát és távozott a helyszínről. Ezután Csujka László rendező kitért arra, mennyire komplex alkotást hozott össze a gyergyói társulat. Külön kiemelte a hangok és a zene jelentőségét, amelyben óriási szerep jutott, az egyébként játékaival is jelen lévő Bocsárdi Magornak. Beszélt arról is, mennyire sajátos dramaturgiai helyzetet teremtett, hogy az idő mintha nem sűrűsödött, hanem éppenséggel lassult volna, ami mintegy az otthon szétforgácsolódásának szinonimáját is jelentette. A „boldogtalanság interferenciájának” nevezte azt a fordulatot, amivel az egyes szereplők próbálnak egymásra licitálva boldogtalanabbakká válni, mint a

másik. Külön kiemelte még, hogy az eddigi feldolgozásokhoz képest Andrej története egészen új értelmet nyert.

Az *Apátlanul* címen játszott másik Csehov mű a Platonov alapján készült. Bodolay Géza a személyes indítást tudakolta a rendezőtől, Botos Bálinttól, aki szerint a Platonov valahol minden férfisors rémálma. Árkosi Árpád elsősorban a különös térről beszélt, amely egyszerre idézett grundot, küzdőteret, fürdőt, kinek-kinek ízlése

szint. A kellékek és bútorok használatának mellőzését egyértelműen az ellensúlyozta, hogy a játék, a szöveg és a színész felértékelődött. Ezután a főszereplő karakterisztikájáról esett szó, a hozzászólások azt hangsúlyozták, hogy a főszereplő nem sztereotipikus Platonov, sokkal inkább vonzó jelenség. Szóba jött még a beszélgetésben Jeles András Platonov-feldolgozása is, amelyben a Gulág alakjai jelennek meg.

Ungvári Judit

(V)ágy a szabadságra

Az *Álmodozók* Lénárd Róbert rendezésében egyrészt értelmezhető Bertolucci hommage-ként, ugyanakkor annál sokkal több: az öregek uralmának fojtogatására, egész társadalmi berendezkedésünkre reflektáló mű, amely elemi eszenciáját a társulattól meríti, s éppen emiatt képes nagy hatást tenni a nézőre.

„Fiatalok vagyunk.” – hangzik az előadás első és legfontosabb tézise, amely később a zármonológban megismétlődik. A játékos viszont nem akadémisták, és nem pályakezdő színészek. Az áhított jövő, amely számukra még megváltoztatható, előttük áll, alakítható, ám pozíciójuk nem egyezik a filmből ismerhető forradalmi egyetemistákéval. Ez a felütés és felvetés alapvetően határozza meg a befogadói élményt. Érettségük a karaktereket meghatározható, jól felismerhető arcúval és a sexualitás szubtilis textúrájával ruházza fel. Forradalmuk eleinte nem (csak) az utcán, a harcok frontvonalában zajlik, hanem sokkal inkább ott, ahol igazi változás indítható el: házon belül, a hálószobában.

Min akarunk változtatni, ha még mindig azt gondoljuk, hogy a család egy társadalmilag releváns és fenntartható képződmény? Vajon a nemi identitás magától értetődő és a nemi szerepek ugyanolyan könnyen leoszthatók, mint ezelőtt ötven évvel? Vagy már akkor sem voltak ezek olyan egyértelmű fogalmak, csak azóta a forradalmár generáció felnőtt és rájött, hogy nem tud, nem akar változtatni életmódján? Mindig az aktuális fiataloságon múlik a döntés, hogy felismeri-e annak a rendszernek a problémáit, amelyben él, és akar-e ezen változtatni. 1968 fiataljai globális

méretekig fokozták az ellenállást. Mi maradt ránk? Mi ennek a relevanciája ma? A vágyott szabadság és egyenlőség nem valósult meg azóta sem.

Az előadás Bertolucci alkotását, illetve Gilbert Adair regényét veszi alapul, ám számtalan vendégzöveget is hallhatunk. Ezek egy része a filozófiai fejtegetésekben érhető tetten, meghatározó részük pedig a filmes asszociációk aktualizálása kapcsán tűnik szembe. A három főszereplő, Matthew, Isabelle és Théo filmes kitalálóságot játszik. Ezeknél a jelenetknél különösen fontos, hogy játékkukba nézőként is be tudjunk kapcsolódni, s így számos modern filmalkotás is megidéződik a három pajzán játékában. Aki nem oldja meg a feladványt, az ugyanis zálogot fizet: először pénzbelt, majd inkább felelsz-vagy-mersz alapon természetbelt. A szexuális forradalom rendkívül érzéki és finom módon tárul elénk a színpadon. Az ikerpár, Isabelle és Théo végig fekete ruhában látható – ez sugároz egyfajta ösztartozást, kívülállóságot a szülők nemzedékének nyárspolgárságával szemben, és valami különös magabiztosságot. Elor Emina Isabelle-je élénk és velőig hatoló tekintetével bilincseli magához a figyelmet, míg Gombos Dániel Théójának minden testtartásából a tette kész szexuális energia árad. A

tapintható, textúraszerű testiség azonban egy pillanatra sem csap át vulgárisba, vagy túl direkt gesztusok felvonultatásába. Minden intim pillanat a finom mozdulatok és érintések, pillantások nászának elhálása. A Szalai Bence által alakított Matthew eleinte farmerben, és kék zakóban látható. A közönség soraiból áll be a játékkba, tehát valamilyen szinten a nézőt reprezentálja az előadásban. Ruháit levette azonban megkapja Théo fekete zakóját. A kedves(ek) ruhájának felvétele, és a színek ezáltal, háromjuk közötti, összhangja az érzékiség előjátéka.

A fiatalok forradalmának tökéletesen poentírozott ellenpontja a szülőkkkel való kapcsolat ábrázolása. A nemzedékek egymásnak feszülése auditív és vizuális jelekkel is többszörösen kiemelt probléma.

Végso soron mind szülőkké, vagy legalábbis szülőkorúvá válnunk. Egyedüli kérdés az, hogy merünk-e ezután is álmodni, vagy a tagadásba menekülünk és elfogadjuk, hogy úgysem tudunk változtatni. A szavazás hülyeség, vagy inkább csak ösztönből a kisebbik rosszat választjuk. Nem merünk magunk körül mindent felégetni, és nem merünk igazán szeretni sem. Vágyakozunk. A vágy pedig a szabadság első lépcsőfoka és maga a szabadság.

A szex, mint a forradalom metaforája

Lénárd Róbert, az Újvidéki Színház művészeti vezetője és az Álmodozók rendezője beszél az előadás keletkezési körülményeiről. A darab problémafelvetése meglehetősen aktuálisnak tűnik és erős személyes kötődést sejtet. Milyen munkafolyamat van mögöttetek?

Az évad tervezésekor már tudtuk, hogy ezt a darabot műsorra szeretnénk tűzni, hiszen tavaly volt a film kiindulópontjának, a '68-as forradalomnak az ötven éves évfordulója. Azt szerettem volna kideríteni, hogy mi történt velünk ez alatt az ötven év alatt – mi az, amit '68 jelent számunkra, mi a viszonyunk ehhez. A próbafolyamat során azonban azzal a ténnyel találtuk szembe magunkat, hogy Bertolucci elhunyt.

Ez természetesen egy olyan esemény volt, amely alapjaiban változta meg munkánkat. Az eredeti elképzelés helyett, ahol több filmből használtunk volna erotikus jeleneteket, végül úgy döntöttünk, hogy csak Bertolucci alkotásokat fogunk felhasználni. Ilyen módon még erősebben az ő hommage-ként értelmeződött a darab. A másik szempontból pedig olyan jelentős európai események is pont ekkoriban történtek, amik mellett szintén nem tudtunk elmentni: Franciaországban például az olcsóbb üzemanyagért tüntetések kezdődtek, s Szerbiában ugyanez – októberben – szintén az utcákra vonultak.

Az alapvető korszellem, úgy látszik, változóban van, ami egy olyan jelenség, amit nem tudtunk kikerülni, ezek miatt az előadás folyamatos újragondolást igényelt, hiszen nem akartunk konkrétan Franciaország-ra utalni.

Hogyan fogadja ezt a témát a hazai közönség?

Nem tapasztaltam azt, hogy ez valaki számára megbotránkoztató lett volna. Inkább szomorúan igaznak látják.

Milyen volt a próbafolyamat, hogyan dolgoztatok ezen az anyagon?

Nagyon sokat beszélgettünk a témáról, illetve volt egy olyan próba is, ahol mozgalmi dalokat énekeltünk. Rengeteget ötleteltünk a filmes kitalálóshoz – több oldalnyi anyagot improvizáltunk és írtunk össze, míg végül lefixáltuk azokat, amelyek az előadásban is láthatóak.

Mi a személyes viszonyod a darabhoz?

Az alapvető hozzáállásom a forradalomban való hit volt, valamint az, hogy a forradalom szükséges. Így válogattam a vendégszövegeket is: azok kerültek be, amik valamilyen szempontból fontosak számomra és ehhez a témához kapcsolódnak. A folyamat azonban rádöbentett arra, hogy talán nem úgy hiszek, mint korábban, mondjuk húszévesen. Ebből az élményből és a próbák beszélgetéseiből alakult ki végül Emina nagy monológja az előadás végén. Társadalomként túljutottunk azon, hogy felálljunk és forradalmat csináljunk. Ettől talán már szofisztikáltabban gondolkodunk a témáról, amiben a '68-as tapasztalatok is közre játszanak. Az intellektuális kérdések mellett a praktikus dolgok is legalább ugyanolyan fontosak. A legényesebb kérdés talán az, hogy meddig tághatjuk a személyes szabadságunkat.

Mennyire valósult meg ez a bizonyos szexuális és személyes szabadság? Meddig lehet feszíteni a gyeplőt ma?

Az alpműben látható keresztény-katolikus értékeket még könnyebb tágitani, mint a mai valóság tágabb morálját, ahol a gyeplő ugyanúgy megvan, de már lényegesen lazább, mint korábban volt. Könnyebb eljutni odáig, hogy kimegyünk tüntetni az utcára, de persze ez is egyfajta felső kontrollal valósítható meg. A szexualitás terén is érvényes szerintem. Elmehtünk polyamory eseményekre, de ez az életmód nem tartható fenn sokáig, idősebb korig, a poligámia pedig nem lesz legitim viszony jó ideig – holott ez is a személyes szabadság alapvetése lehetne. Végtelen szabadság szerintem nincs. A gyeplő pont annyira flexibilis, hogy vagy elszakad, vagy visszaránt egy idő után. Bertolucciban az számomra az érdekes, hogy a személyközi viszonyok és a szexualitás hogyan válik a külvilág nagy történéseinek metaforájává.

A fesztivál diákszemmel

A közönség soraiban ülve szomorúan tapasztaltuk, hogy mennyire kevés korosztályunk beli részt vesz a fesztivál előadásain. Minden este vártuk, hogy megpillantsunk ismerős arcokat, de mindannyiszor csalódnunk kellett. Még a fiatalokhoz témájában közelebb álló darabokon sem volt nagy az érdeklődés, ami hosszú beszélgetések témájává lett köztünk. Miért nem járunk többet színházba? Miért nem hiszszük el, hogy a színház tartalmas és érdekes kikapcsolódást nyújthat a mi generációnknak is?

Ami után manapság a leginkább áhítozunk, azok a különböző ingerek, ezeket megszálított módjára gyűjtjük mind az interneten, mind az iskolában, mind pedig szeretteink között. Beszűkülünk az információszerszerek azon módjára, mely során a telefonunk instafeedjétől várjuk a megváltást. Talán rossz helyen próbáljuk meg csillapítani ingeréhségünket, és a tartalmatlan és felszínes netcelebek és influencerek posztjaiból próbáljuk kiszűrni, hogy mit kezdünk magunkkal az életben. De ez olyan, mint a kóla: ha szomjasak vagyunk, iszunk belőle, de csak még szomjasabbak leszünk tőle. Örögi körbe kerülünk, ahol egyre több ingert igénylünk, de nem kapunk kielégülést.

A színház világában azonban olyan élethelyzeteket élhetünk át közvetve, amelyek formálhatják életfelfogásunkat, egymáshoz való viszonyunkat. Olyan helyzetekbe látunk bele, melyek szélsőségesek, nem mindennapiak, de nem lehetetlenek.

nekünk magunknak átélni, elég azonosulni a látottakkal, hallottakkal. Ezt be tudjuk építeni gondolkodásunkba, ki tudunk belőle alakítani egy olyan vonatkoztatási rendszert, amiben már tapasztaltabban helyezzük el mindennapi dolgaikat. A színházi kifejezőmód egyszerre képes ötvözni a zenét, a képet és a szöveget, így egyszerre hat minden érzékszervünkre. Mert hathat ránk egy nagyon kifejező díszlet, egy erős színészi játék, egy fűlbemészó zene, vagy egy gondolat, ami belefészkelte magát a fejünkbe. Ezek képesek egymással kommunikálni, egymás hatását felerősíteni, ezzel újfajta jelentéseket társítani az adott előadáshoz. Egy jó darab után az ember úgy érzi, hogy hiába van vége, még mindig mondanivalója bővületében létezik és izgatottságunk napokig eltarthat. Olyan maradandó útravalót képes adni, ami messze felülmúlja azt a pár órát, amit úgyis csak otthon fetregve tölthetünk zombiszemekkel porgetve végig az instát, ami minden perccel egyre többet szív el belőlünk.

És miért különleges a kisvárdai színházfesztivál? Azon praktikus ok mellett, hogy nem kell messzire mennünk, így azoknak is lehetőségük adódik eljutni az előadásokra, akik ezt különben nem teszik, vagy nem tehetik meg, a magyarlakta területek több szegletéből látogatnak el ide színházak, összegyűjtve az évad legizgalmasabb előadásait. Mindannyian különbözőként éljük meg a magyar identitást, de a fesztivál idejére érezhetjük, hogy összetartozunk. A magyar kultúra és

nyelv sokszínűen nyilvánul meg ebben a repertoárban, és mind-egyikben megjelölhető az az érték, amit a többiben nem találunk. Határon belüli és túli társulatok találkoznak az év ezen szakaszában, olyan egyveleget kínálva, amelyben mindenki fellelheti a kedvére valót, a klasszikusoktól kezdve, mindezek újraértelmezésén át, egészen a kortárs, alternatív vagy kísérleti darabokig. A fesztivál több, mint egy „egyszerű” színházi élmény. A hét során megfigyelhetjük a társulatok tagjait a színpadon kívül is. Az utcán sétálva jellemez és smink nélkül jönnek szembe velünk a színészek, és akár le is szólíthatjuk őket.

Ezek mellett részt vehetünk pódiumbeszélgetéseken, ahol szakmai kérdéseket is intézhetünk hozzájuk. A színház iránt mélyebben érdeklődők pedig minden nap részt vehetnek olyan workshopokon, ahol szakértőktől kaphatunk olyan irányutatót és háttértörténeteket, amelyek segíthetik a darab befogadását. Ez annak is jó mankó lehet, aki eddig nem vallotta magát színházba járóknak, és az tartja vissza ettől, hogy nem érzi magát elég hozzáértőnek. Ezek a beszélgetések ráadásul olyan fórumot biztosítanak, ahol bárki elmondhatja a saját szubjektív véleményét, és így a többiek értelmezésével együtt, akár új megvilágításban tekinthetünk az adott darabra.

Összeállította: Bencsik Panna, Dolhai Vince, Szántó Bálint

Életképek - szemeztetés a fesztivál programjaiból

Csurka István *Deficit* című darabját nézve közvetve átélhettük azt a fantáziát, ami talán már mindannyiunk fejében megfordult egyszer: milyen lenne kis időre part cserélni két baráti házaspár tagjai között. A mű arra a kérdésre keresi a választ, hogy megoldást jelenthet-e ennek az ötletnek a valóság-gá válása az élet csömörére, a mindennapokban tapasztalt kisvárosi élet szűkeségére, mely szinte zavarbaejtően intim pillanatokba és gondolatokba enged betekintést

a nézőnek. Egy lehetséges, meglehetősen kiábrándító végkimenetel láthatunk a színpadon, és beleborzongunk a gondolatba, hogy mi lenne, ha valóban engednénk, hogy a felvetés tetet öltson. (B.P)

Deficit

A Vajdasági Tanyaszínház: *Pé'z, hova mész?* című előadása üde színfolt volt a fesztivál túlnyomó többségében komoly hangvételű darabjai között. A főként színész-hallgatókból álló társulat előadásában egy minden részleteiben kidolgozott, csipős humorú szatírárt láthattunk, melyben nagy hangsúly került a tánc és a mozgás kifejezőmódjára. Fiatalos és energikus előadásmódjuknak köszönhetően még a levegőben is érezni lehetett azt a vibrálást, ami még órákkal a

darab vége után sem engedte, hogy elaludjak. (B. P.)

Csehov klasszikusát, a *Három nővér* a gyergyószentmiklósi Figura Stúdió Színház vitte színpadra, nem éppen a megszokott módon. Az előadásban még a helyszín sem volt fix: a közönség, kimoszdvá a komfortzónájából négy különböző szinten át együtt vándorolt a színpadokkal, akiket a rendező csodálatosan megkomponált díszletek közé helyezett. Láthattunk nejlonszakokba csomagolt nappalit, Moszkva hóval borított városát miniatűrben megjelenítő makettet és tűzvész sújtotta szőnyegint olvadózó házfalakat is. Sőt, az előadásban helyet kapott egy taxi, egy lóháton érkező tiszt és egy kalitkájából szabadult fehér galamb is, melyek egy izgalmas interpretációban tárták elénk a művet. (B. P.)

Három nővér

A Kézdivásárhelyi Városi Színház által színpadra vitt *Grönholm módszer*, egy nem mindennapi céges interjútatásba engedett betekintést. A cím egy olyan pszichológiai módszert takar, amely egy szobába zárja az interjúalanyokat, miközben teljesíteniük kell a kívülről kapott utasításokat. Számomra színpad és a nézőtér közötti plexiüveg azt a hatást kelti, hogy én vagyok a cég interjútatója. Ennek ellenére mégis elborzasztó annak a gondolata, hogy én is hasonló helyzetbe kerülök, mint az interjúalanyok. Az előadás alatt lelepleződött előttem, hogy a multinacionális cégeknek nem csak a munkaerőnkre van szüksége, hanem a lelkiünkre is. (Sz. B.)

A budapesti Nemzeti Színház előadásában a *Sára asszony* című darabot láthattam. Az Arany János születésének előzményeit bemutató darab egy több gyermekét elvesztő család szenvedéseit adja elő. A sokadik gyermekét temető család számára kilátástalan a hely-

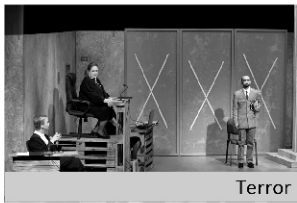
A fesztivál diákszemmel

zet. Az ezek után megjelenő ateista pedig tovább feszíti a húrt. A látványos díszlet, a táncosok esztétikailag maximális élményt nyújtottak, a színészek játéka pedig erre még jobban rátett egy lapáttal. (Sz. B.)

Sára asszony

A Kassai Thália Színház által bemutatott *Terror* az emberi élet számokban való kifejezhetőségének kérdését tárta elénk. Az alaphelyzet szerint egy terrorista eltérít egy 164 fős utasszállító repülőt, amelyre egy 70000 fős stadion felé száguld. Lars Koch úgy dönt, hogy saját gépéről kilövi az utasszállítót, annak érdekében hogy megmentse a stadionban lévőket. Az előadásban ennek az ügynek a bírósági tárgyalásán ültünk mi, mint esküdtszék. Nekünk kellett döntenünk arról, hogy felmentsük Lars Kochot vagy ne a bűntény alól. Az ügy néhány elvarratlan szála kérdéseket hagyott bennem, de a sokkal nagyobb súlyú morális dilemma jobban foglalkoztatott. (Sz. B.)

Terror

We are shrewd!

Shakespeare *A makrancos hölgy* című drámáját sajátos feldolgozásban láthattuk a Marosvásárhelyi Művészeti Egyetem és az Újvidéki Művészeti Akadémia előadásában. A darab a férfi és nő szerepek elhelyezkedését tárgyalja a világban, ezért a nadrágszerepeket nők játszották, és fordítva. A puritán díszlet és kelléktár illett a darab hangulatához. A színészek ígéretes játéka és a szövegben lévő poékok egy fiatalos, magával ragadó élményt nyújtott számomra. (D. V.)

Tom Stoppard: *Rosencrantz és Guildenstern halott*

A darab Shakespeare *Hamlet*-jéből jól ismert Rosencrantz és Guildenstern szemszögéből meséli el a történetet egy bohókás, ámbr mégis filozofikus formában. Az előadás díszlete és térkihasználása a terembe lépés utáni pillanattól magával ragadja a nézőt. Ezt a későbbiekben csak fokozza az elképesztő jelmezek, az ironikus, néha groteszk poékok. A színészek játékát jellemezte, hogy nehezen lehetett eldönteni egy-egy alaktásról, néha esetleg karikatúra, vagy komolyan értendő gesztus. Emiatt a darab hagyott bennem néhány kérdést, de ezen felül egy nagyon élvezhető előadás volt. (D. V.)

Rosencrantz és Guildenstern halott

Ingmar Bergman: *Jelenetek egy házasságból*

Mindannyiunk életében jelen van a szerelem. Keressük a párunkat, akivel együtt tudunk megöregedni, és aki nemhogy csak elviseli a fura kis ingatagságainkat, hanem még kedveli is bennünk. Bergman darabja számomra azt szimbolizálja, hogy a világon mindenki számára csak egy igaz szerelem létezik. A darab rendezésében érdekes volt számomra, hogy minden a színpadon történik, a színészek egy percre se tűnnek el a színről. Nagyszerűen mutatta, hogy egy párkapcsolat milyen hullámvölgyeket kerülhet, és a szenvedélyes kezdeti kötődéstől mennyire eltávolodhatunk egy rideg, elhidegült kapcsolatban. Az előadás mindenképpen elgondolkodtató, szép történet, amit még remélem, lesz szerencsém látni. (D. V.)

Mind ezt a sok élményt pedig nem élhettük volna át Magdi néni nélkül. Köszönjük, hogy részt vehettünk a fesztivál zsongásában, és hogy ennyire szívügye az, hogy a diákjait is bevezesse ebbe a csodás világba!

Összeállította: Bencsik Panna, Dolhai Vince, Szántó Bálint

KÁRMEN- táncfantázia - a Váridance Társulat előadása

Sardar Tagirovsky workshopja – Mellékletek terület

Mai program

11:00 – Szakmai Klub
Beszélgetés az előző napi előadásokról

Helyszín: Művészetek Háza pódiumterme

utána VW – Villám – Workshop Kritikusai Mesterkurzus. Vezető: Gyürky Kata.

13:00 – Hybrid reinkarnáció – Sardar Tagirovsky workshopja.

Helyszín: Művészetek Háza

19:00 – Maria Wojtyzsko: SAM, AVAGY FELKÉSZÜLÉS A CSALÁDI ÉLETRE (versenyelőadás) (Hallgatói Minifeszt.)

A sepsiszentgyörgyi Tamási Áron Színház és a Marosvásárhelyi Műv.Egyetem közös produkciója.

Rendező: Bocsaárdi László.

Helyszín: Művészetek Háza

21:00 – NÁLUNK - improvizációs előadás (A Hallgatói Minifeszt. előadása) kolozsvári BBTE Színház és Film Kar – Magyar Színházi Intézet III. éves végzős színészhallgatók előadása. Vezető tanár: Rácz Endre.

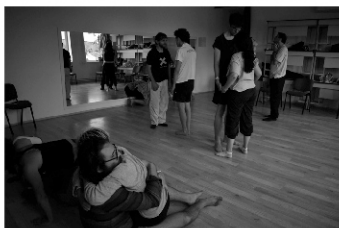
Helyszín: Zsinagóga

21 óra – Presser – Sztevanovity: A PADLÁS

A Debreceni Csokonai Színház előadása.

Rendező: Visky Andrej.

Helyszín: Bagolyvár

kisvárdai lapok

A Magyar Színházak XXXI. Kisvárdai Fesztiváljának napilapja

Szerkesztő:
Ungvári Judit
Munkatárs:
Tólli Szofia
Fotók:

Godó-Révész Rebeka
Ráthonyi Ráhel Sára

Nyomdai előkészítés:
Kóczon Nikoletta

Nyomdai kivitelezés:
Imi Print Nyomda

Felélős kiadó: Nyakó Béla
ISSN 1587-8325

www.kisvarda.szin haz.hu

A Magyar Színházak XXXI. Kisvárdai Fesztiváljának támogatói:

Nomzoti Kulturális Alap

EMBERI ERŐFORRÁSOK
MINISZTERIUMA

NEMZETI
KÖZTUDOMÁNYOS
KÖZPONT

NEMZETI
KÖZTUDOMÁNYOS
KÖZPONT